

RUST EN VREDE

Als de eenige ware leidsters naar Rust en Vrede noemt prof. VAN RIJNBERK (blz. 1605): Rede en Redelijkheid.

Hoe belangrijk deze beide ook mogen zijn, nooit zullen Rust en Vrede worden benaderd zonder dat daarbij de Liefde tot den medemensch een rol speelt.

Leeuwarden, 17 November 1946

J. DE BLOEME

DE BEHANDELING VAN ISCHIAS RHEUMATICA ACUTA

Het artikel van collega C. A. CAMMAERT in de aflevering van 9 November j.l. in dit tijdschrift, heeft mijn aandacht getrokken. Ontegenzeggelijk zijn de daarin beschreven resultaten zeer gunstig, zelfs indrukwekkend. Toch vrees ik, dat ongewenschte gevolgen niet zullen wegblijven indien dit artikel te veel indruk wekt en tot navolging leidt.

Ik meen te mogen twijfelen aan de diagnose: ischias rheumatica acuta, althans in de eerste drie gevallen. Op den leeftijd van 30 jaar komt deze ziekte uiterst zelden voor bij personen, die verder geen rheumatische klachten hebben. Bovendien houdt het wetslagen van de therapie eigenlijk al een veroordeling der diagnose in. Ware de oorzaak werkelijk rheumatisch, dan kan ik mij niet het mechanisme voorstellen dat door geforceerde zenuwrekking in werking moet treden om deze *rheumatische* aandoening op slag en blijvend tot verdwijnen te brengen.

Hoewel men, uitsluitend afgaande op de beschrijving van patiëntsklachten en symptomen, moeilijk een definitieve diagnose kan stellen, zijn er toch zóóveel typische kenmerken aanwezig dat goede redenen bestaan om de diagnose hernia nuclei pulposi serieus te overwegen.

Ik wil mij er thans van onthouden, in te gaan op de therapie, die hier wél zou kunnen zijn toegepast, doch wil slechts waarschuwen tegen rekking van den nervus ischiadicus in narcose. Ik heb namelijk twee patiënten gezien, bij wie deze behandeling elders was toegepast alvorens zij onder mijn behandeling kwamen. In het eene geval is een verlamming van alle door den nervus ischiadicus geïnnerveerde spieren ontstaan, in het andere geval volgde het een peroneus-verlamming.

Deze verlammingen hebben de onaangename eigenschap permanent te zijn! Deze beide patiënten bleken bij nader onderzoek te lijden aan een hernia nuclei pulposi. De tweede patiënt is later geopereerd, waardoor de pijn, die na 1½ jaar teruggekomen was, verdween; de peroneus-verlamming is echter, helaas, onveranderd gebleven. Bij den eersten patiënt bestond geen indicatie tot opereeren, daar de pijn verdwenen was, echter ten koste van een verlamd onderbeen.

Het is tegen deze gevaren dat ik meen te moeten waarschuwen.

Wassenaar, 19 November 1946

A. C. DE VET, *neurochirurg*

RECTIFICATIE

In het recept voor een zure emulgidecrème (*N. T. v. G.* 90. 1687, 1946) is een storende drukfout gesloten. Het recept moet luiden:

emulgide O/W 20, ol. rapae 15, nipagin. 0.5, aquae ad 75, fiat cremor, adde sol. acetatis aluminumici 4 pCt. 25. De aciditeit maakt hier een grootere hoeveelheid emulgator dan de gebruikelijke 10 pCt. noodig. Verder maakte dr. HARDERS, adjunct-directeur van de gemeente-apotheek, me opmerkzaam op het feit, dat penicilline alleen in neutrale crèmes mag worden verwerkt. Aan de gebruikelijke recepten moet dan per g emulgide zooveel phosphas natricus acidus toegevoegd worden, dat een neutrale reactie in het eindproduct wordt bereikt. Meestal is 25 mg phosphas natricus acidus per g emulgide hiervoor voldoende.

Den Haag, 20 November 1946

M. K. POLANO

SALVARSAN-ENCEPHALOPATHIE

Met groote belangstelling las ik het artikel van REENDERS en DUURSMAN inzake Salvarsan-encephalopathie, een benaming die in de plaats kwam van den ouderen